

upornost zgube. Da vzgajamo krepke trte je treba jako gledati, ker nekoliko se že kaže, da polagoma ameriške trte zgubljajo svojo upornost. Ako bi ne gledali, da ohranimo njih krepkost, bi se utegnulo pripetiti, da bi čez nekaj desetletij ne bile bolje od naših domačih in bi jih tudi ugonobila trtna uš. To bi pa bila velika nesreča, ker dosedaj še ni znano nobeno drugo že toliko zanesljivo sredstvo proti tej škodljivki. Mnoga sredstva, ki se priporočajo, tudi v naših krajih niso izvedljiva.

Kmetijske raznoterosti.

Nov lovski zakon je predložil deželni odbor štajerskemu deželnemu zboru. Po tem zakonu se bodo smeli v vinorodnih krajih zajci streljati vse leto.

Hipotečna banka osnuje se na Koroškem. Poslovati začne dne 1. julija. Obresti so se določile s 4 %, a jih sme deželni odbor povišati na 5 %.

Poučni in zabavni del.

Varšavski spomini iz 1830. leta.

(Ruski spisal N. P. Makarov.)

VI.

(Dalje.)

3. Varšavski Lukin.

V Varšavi je živel neki Woidzinski. Bil je konjiški stotnik v pokoju in služil še pri Napoleonu v poljskem huzarskem polku, kateri se je nazival v Zlote huzary. Woidzinski se je odlikoval, kakor je bilo znano po vsej Poljski, s svojo ogromno močjo, in se je mogel v tem primerjati z znanim Lukinom, ki je nekdanj zaradi svoje moči slovil po vsej Rusiji. Bil je male postave, a nenavadno tršat in širikopleč. Odpuščen iz službe s pokojnino in uniformo, je navadno hodil v svoji neznansko lepi uniformi, ki se je lesketala zlatih vrvic, čopov, obšitij in gumbic. Za to so ga pa sprva, ko se je bil naselil v Varšavi, večkrat po noči napali lopovi, ko se je oborožen samo s tanko palico brez strahu po ozkih in krivih varšavskih ulicah iz gostilne vračal domov. Pa predrzni lopovi so drago plačali te poskuse. Vsak napad jih je stal mnogo zlomljenih rok, nog, reber in čeljustij ter razbitih lobanj po milosti upokojenega huzarja dveh njegovih močnih pestij. Naposled so varšavski lopovi dobro spoznali, da močne pesti upokojenega stotnika vse zdrobe, in pomirili so se ž njim ter ga opustili vse poskuse, oropati ga. Ko so ga srečali so se mu uljudno ognili, ali so pa pobegnili, ko so zagledali njegovo blestečo uniformo. Vseh slučajev, v katerih se je pokazala njegova moč, tukaj ne morem navajati, navedem le dva slučaja, v katerem se je bila pokazala s posebno sijajnostjo in skrajnostjo.

Šel je nekdanj domu po ozki in nezazidani ulici, ki je bilo na kraju mesta. Po obeh straneh, bili so samo plotovi in še mlada jagnjeta. Nakrat mu pride na proti tolpa pijanih konjiških razgrajčev. Ko so zagledali hu-

zarsko uniformo, so se ustavili in jeli zaganjati v Woidzinskega. Stotnik se je oprl s hrptom na mlad jagnet in rekel razgrajčem z groznim glasom:

— Proč, malopridneži! Pojte svojo pot, če ne vam ne bode dobro.

Dva sta stopila k bivšemu huzarju in ga hotela prijeti za rokav, pa ju je tako proč odbil s pestjo in nogo, da se sta kar zvrnila na tla in zaječala. Drugi so se pa jim zakrohotali. Ostalih osem huzarjev ni hotelo mirovati in pustiti na miru korenjaka. Zanašali so se svojo silo in mu dalje pretili. Tedaj je Woidzinski s svojimi herkolanskimi rokami izruval drobno jagnet s korenino in začel ž njim mahati okrog, kakor s palico. Ko je tako pokazal svojo moč, so razgrajči jo pobegnili proti vojašnici, ki je bila jedna vrsta od konca Vejske ulice. Woidzinski z jagnetom v roki je tekkel za njimi prav do vojašnice. In tje prisedši je poklical častnika, ki je imel dnevno službo in rekel:

Gospod častnik! Prignal sem vam čedo domu. Ukazite jih zapreti, da se ne bodo klatili po mestu in napadali mirnih ljudij, ki se nimajo s čim braniti.

— Drugi pot je Woidzinski šel po noči po Frančiškovi ulici poleg lesenega plota. Nasproti mu pride konjiška žandarska straža. Bili so štirje prostaki in jeden podčastnik.

— Kdo je? vprašal je Woidzinskega žandarski podčastnik.

— Svoj, odgovoril je stotnik, ki je pa sedaj oblečen v civilno obleko.

— Kdo si? vprašal je dalje podčastnik z vidno namero udariti po njem. — Brž povej, če ne, ti ne bode dobro!

— Hudič! odgovoril je Woidzinski, ki je bil zgubil potrpljenje zaradi žandarjeve nadležnosti.

— Takoj se prepričam, če si res hudič, rekel je podčastnik in se bližal stotniku z vzdigneno sabljo.

— Pusti me na miru in pojdi dalje svojo pot, če ne, te vržem čez plot.

— Takoj ti pokažem, kako je mogoče vreči mene čez plot, zavpil je jezno načelnik straže. Pa predno je mogel s sabljo udariti Woidzinskega po hrptom, ga je ta že bil zgrabil, potegnil s konja in vrgel čez plot. Dva žandarja sta hitela svojemu načelniku na pomč, a hitro sta zletela za njim po zraku čez plot. Ostala dva žandarja sta bežala v vojašnico in sporočila svojemu načelnstvu, da so se srečali s hudičem, ki je vrgel čez plot podčastnika in dva tovariša. (Dalje sledi.)

Novice.

Deželni zbor kranjski.

V četrti seji dne 9. januarija predloži vlada stavbeni red za mesto Ljubljano. Posl. baron Schwegel predlaga, naj se voli odsek 9 članov, ki naj pretresa stavbeni red. Se sprejme. — Posl. Pfeifer stavi samostalni predlog,